

השכן

ד"ר אורי סטריזובר

יש לי פרקינסון. אני חולה במחלה מחמירה עם השנים. האם יש בידיעה הזאת קללה או שיש בה גם הקלה? ידעתי על פרקינסון. מעט מאוד. בעיקר שפרקינסון היא מחלה שרועדים בה. אני זוכר את השכן, שבתאי. איש גדול עם בטן ענקית וקול רועם. אמרו שיש לו פרקינסון. כל הילדים בשכונה פחדו ממנו. כל פעם שעבר ברחוב הילדים ברחו למדרכה ממול. שבתאי רעד. כלומר, היד שלו רעדה, פחדנו להתקרב אליו כי חשבנו שאפשר להידבק. כל הילדים בשכונה ידעו שיש לו מחלה מדבקת. מדי שבת נהגתי ללכת לבית הכנסת לתפילת שבת. באחת השבתות, בפתח בית הכנסת, הופיע פתאום שבתאי עם היד הרועדת. "ילד אתה יכול להחזיק לי רגע את הטלית?" ביקש. הרגשתי חנוק. בחילה עלתה בגרוני. לא יכולתי להוציא מילה מהפה. ברח... ברח מהר... שלא תידבק... איך אברח והטלית שלו אצלי? הייתי משוכנע שהוא נגע בי עם היד הרועדת ועכשיו אדבק במחלה שלו. מהר... ברח כבר... רציתי אבל הגוף קפא במקום, הטלית נשמטה מידי לרצפה. ניסיתי לתפוס אותה – הידיים לא נשמעו לי. הטלית על הרצפה, בקפליה המקוריים. הבטתי בה בדאגה. חשבתי, עכשיו אלוהים יעניש אותי. עכשיו אדבק במחלה הארורה הזאת. "ילד, מה קרה?" קורא שבתאי, "למה הטלית על הרצפה?" הנה שעת כושר לברוח. אני נמלט מבית הכנסת כל עוד נפשי בי. במשך ימים אני בודק שוב ושוב. האם נדבקתי בפרקינסון? האם היד שלי רועדת?

עברו חמישים שנה, ואני אצל הנוירולוג. "זהו, זיהוי ודאי. יש לך פרקינסון." הוא פוסק. אני לא מופתע.

פרק מתוך "ספר הפרקינסון" (שם זמני). עורכת עינת יקיר.